

Откъс

КРАЙ

– Митко?

Бърз поглед. Зачервени очи. Дълбока въздишка. Вина. Сякаш виждах отразени в него собствените си чувства и мисли. От моите зачервени очи се излъчваше същата вина, същата мъка. Смазващо чувство за край.

– Да тръгваме!

Гласът на Васил беше студен, дистанциран. Не изразяваше нищо. Както обикновено, се беше отдръпнал от случващото се. От хората. Дори и от нас. Не му пукаше? Вероятно му пукаше повече отколкото на мен и Митко взети заедно. Днес загуби и четирима ни – и нас, и себе си.

Станах и подхванах Митко. Нещо ни дърпаше обратно към купчината пръст, към нахвърляните цветя. Но трябваше да си тръгнем. Нямахме място за нас тук и сега. Нашето време не беше дошло.

Качих се в колата и докато Васил маневрираше на паркинга, затворих очи и се опитах да избягам от мъката. И най-вече от вината. И се върнах там, където бях щастлива. Всъщност в началото на моето щастие. На нашето щастие.

ДЕТСТВОТО

Глава 1 – Първа среща

– Митко, ела тук!

Тогава го видях за първи път. Бързо вдигане на очи. Топъл лешник се насочи леко объркано в моята посока. Сбърчено чело. Тежка въздишка. Откъсвахме го от работата му. Към нас се затъртриха два крака, обути в скъсани платненки. Над тях се извисяваха клечести крака, осеяни с мрежа от стари и нови рани и кафяви пръски, засъхнали в различна степен, а нагоре – слабо и дългнесто

тяло, увенчано с рошава руса коса. При всяка стъпка чувах: „Джвак. Джвак.“
Беше валяло през нощта и под плочките се беше събрала вода.

– Мамо? – застана с гръб към нас и вдигна поглед към майка си.

– Митко, това са семейство Средногорски. Нанесли са се в къщата отсреща. Имат дъщеря на твоята възраст. Казва се Кремена и не познава никого. Ще се радва да има с кого да си играе. Можеш да я запознаеш с другите от махалата. А това е Коста, братът на Кремена.

Погледът, който ми отправи, ясно изразяваше чувствата му. „Пфу! Момиче? Отврат!“ Погледна първо родителите ми. Нарочно, сигурна съм. Кимна на техните усмивки, но ги гледаше толкова разсеяно, че се съмнявах, че чу имената им. Хвърли бърз поглед към Коста и после погледна настрана. Към мен. За първи път. Едно напълно невзрачно същество. Не приличах много на момиче. Бях кльошава. Отвсякъде стърчаха кокали. Подстрижката ми беше още по-ужасяваща гледка. Къса като на момче и никакъв бретон. Майка ми сериозно се беше подиграла с мен. Знаеше, че не я бива във фризьорството, но ме подстрига въпреки това. Направо ме офъка. Жалка гледка бях, знаех си.

Лицето ми беше слабо, изпито и очите ми се открояваха още повече. Огромни. Кафяви. Изплашени. Татко често ми казваше, че като че ли имам само очи и нищо друго на лицето. И сега май е така! Погледът ми може и да беше изплашен, но стойката не издаваше нищо такова. Придавах си наперен вид. И го гледах право в очите. Мислел си е, че го преценявам, ми каза след години, но всъщност аз го зяпах. В детския ми глупав момичешки мозък той приличаше на герой от роман. Хубав, висок, рус и жилав, с много рани. Ясно! Обичаше приключенията. И аз имах ожулени колене, но по-скоро от нескопосаните ми движения, отколкото от нещо друго.

– Нашият Митко е доста изобретателен. Все майстори някакви играчки и всякакви там джунджурии. От два дни се занимава с някаква люлка. Митко, защо не я покажеш на Кремена, докато ние прием по кафе? Погледнах го и той се изпъчи. Смотолеви едно „Ела!“, завъртя се и тръгна, без да се обръща. Нямах избор – трябваше да тръгна след него.

– Коста, идваш ли? – обърнах се към брат си.

– Не – смотолеви, докато се притискаше към майка ми. Още по-срамежлив и от мен.

Плочките не ми простиха. И по моите крака се появиха кални пръски. Изведнъж посочи нанякъде и почна да говори:

– Забил съм дъската в трупчето с няколко гвоздеа. Без проблем може да се люлееш напред-назад. Още не съм доизмайсторил облегалката от едната страна. Но ако искаш, да се полюеем.

И чак тогава се обърна и ме погледна. Аз забелязах нещото, което трябваше да е люлка, но не можех да реша дали съм впечатлена или не.

– Ако искаш – продължи той, – може да седнеш от страната с облегалката. Нали си момиче.

– Няма нужда! – смело отвърнах аз и го погледнах право в очите. – Не съм слабачка.

Повдигна рамене. Явно се съмняваше.

– Както кажеш – каза и повдигна рамене. – Само внимавай, че от твоята страна има купчина тухли. Нахвърлял съм ги там, защото ще си строя къща.

– Ще внимавам.

Първо се отблъсна той. После аз. В началото беше малко некомфортно, сконфузно. Присъствието на другия беше необичайно. Но скоро удоволствието надделя и двамата се усмигнахме един на друг. Косите ми се развяха и започнах да се смея с пълно гърло. Беше толкова приятно. В един момент си стъпил здраво на земята, а в следващия летиш нагоре и вятърът се усуква около теб. Сякаш летите заедно.

Димитър също изглеждаше щастлив. За първи път споделяше люлката с някого. Нищо, че бях някакво си момиче, което току-що беше срещнал, при

това – грозно. Реши да забърза темпото. Удоволствието се увеличи още повече. Смехът ни огласяше целия двор. Димитър пусна ръце и ги разпери. Аз го последвах. Неописуемото чувство за свобода ни обгърна, шептеше в ушите ни, поглъщаше смеха ни.

Димитър се издигаше нагоре и гледаше надолу към мен, а аз се бях ухилила до ушите. В този момент се плъзнах от люлката директно върху тухлите. Той ме последва на земята с едно оглушително „Туп!“. Веднага скочи и дотича при мен. Лежах неподвижно. Гледах го в очите. Цялото ми същество излъчваше страх. Димитър дишаше на пресекулки. А аз не дишах. Дъхът ми бе излетял с вятъра.

– Кремена! – изправи ме бавно, защото аз не помръдвах. – Кремена? Говори. Каж ми нещо. Съжалявам!

Тялото ми реагира. Отскубнах се от него и започнах да размахвам кокалестите си крайници като откачил ветропоказател. Отчаяно се опитвах да си поема дъх. Не се получаваше.

Аз се мятах насам-натам, а той подскачаше и се чудеше къде да се дене и какво да направи. Наблизо имаше чешма и аз се втурнах натам. Отпих. Дъхът рязко се върна в белите ми дробове. После клекнах на земята и задишах. На пресекулки, вярно, но все пак дишах.

– Кремена! – Димитър стоеше до мен, но не ме докосваше. Може би не смееше. – Добре ли си?

– Ох! Май да... Не можех... да дишам. Добре... – преглътнах трудно, – ...съм. Само дето ме боли гърбът.

– Дай да видя – и без да чака и секунда, той мина зад мен и надигна леко тениската ми.

– Имаш голяма червена резка, но няма кръв. Обаче със сигурност ще посинее и няма да можеш да спиш по гръб.

– Нищо. Аз и без това не спя по гръб. А ти?

– Аз... понякога. Трябва да кажем на вашите.

– И защо? Нали не съм си ударила главата? Само ще се паникьосат – седнах на земята, – а мама ще се суети около мен. Ами ако те накажат? Няма да можем да си играем. Аз никого не познавам – това ме уплаши повече от удара.

В този момент нещо се случи между нас. От мен струеше на талази безпомощност, уплаха, нужда от приятел. И той ми я даде. Несъзнателно и безсловесно двамата се превърнахме в това, което сме и до днес – най-добри приятели. Единият винаги готов да защитава, да брани. А другият – да даде утеха. Да успокои притесненията, да притъпи непокорството, да приземи.

Това беше някаква неизказана клетва, която тогава ни обгърна с невидими нишки и която ни свързва до ден днешен. Никога не я пристъпихме. Дори и когато бяхме на стотици километри разстояние. Дори когато бяхме влюбени един в друг и в други хора. Дори когато ни разделяше вината.